

и стрѣли. По тѣлото на слона стърчаха стрѣли, като бодили. Ето че пристигна и другаря ми. Като пронизахме слона още съ десетъ куршума, той се залюлѣ и тежко падна на земята мъртавъ.

Прѣзъ туй врѣме другитѣ негри бѣха убили вече малкото слонче и водѣха борба съ двата слона.

Водачътъ ни поиска да оставимъ единтъ слонъ на негритѣ, а ние да убиемъ другиятъ съ сабя безъ да гърмимъ. Така и стана. Наближихме съ конетѣ нѣколко крачки до по-едрия слонъ. Той стоеше неподвижно, като забитъ на едно мѣсто, сѣкашъ мислѣше какво да прави. Изведнашъ трепна голѣмото му тѣло и бързо се впусна върху мене. Той ме гонѣше безъ да обръща очитѣ си къмъ другитѣ ловци.

Конътъ бѣ доста заморенъ, нъ пакъ бѣгаше добръ. Азъ се обръцахъ назадъ да видя какво става. Подиръ слона прѣпускаха водачътъ и другаря ми. Тѣ го застигнаха. Водачътъ бързо скочи отъ коня си, подаде го на другаря ми, измъкна сабята, стисна я съ двѣ рѣцѣ и замагна. Тя блѣсна като свѣткавица и се чу единъ глухъ шумъ. Слонътъ се запрѣ, защото сабята му прѣряза жилата на задния кракъ. Той се опита да нападне на водачътъ, но бъркаше му дълбоката рана, направена отъ сабята. Освѣнъ това водачътъ бѣше вече на коня си, готовъ да бѣга. По сѣщия начинъ водачътъ прѣрѣза жилата и на другиятъ кракъ. Крѣвъ течеше, като изъ чичуръ. Подиръ малко слонътъ падна и издѣхна. Ловътъ се свърши и ние си отпочинахме.“

